

Стралджа (Александрово), Средец (Драчево), Созопол (Равадиново Крушевец, Росен), Сливен (Камен, Тополчане, Крушаре, Трапоклово, Зайчари, Драгоданово), Руен (Руен), Поморие (Медово, Бата), Нова Загора (Съдийско поле, Стоил Войвода), Несебър (Оризаре), Котел (Аврамов), Камено (Кръстина, Свобода), Елхово (Лесово), Айтос (Чукарка).

От направения подробен анализ на териториалните особености в броя и локализацията на ромската етническа група в отделните части на страната от Освобождението до началото на ХХІ в. могат да се формулират следните основни изводи:

– За разлика от турската етническа група, ромите живеят разпръснато сред останалото население и не формират територии с голяма гъстота на разселване. Всяка конкретна ромска група е икономически свързана с чуждоетничната за нея среда, а контактите между отделните ромски групи често напълно липсват. Затова в рамките на ромската етническа общност като едно цяло интеграционният процес е слаб (Марушиакова, Попов, 1993). Една от причините ромите да живеят по цялата територия не само в нашата страна е специфичният характер на техните професии и занаяти, чрез които изкарват прехраната си, но които не дават възможност за изхранване на големи групи роми, като това ги принуждава да се разделят на относително малки единици. Именно тези връзки са допринесли за трансформацията и формирането на тяхното етническо самосъзнание, което затруднява определянето на действителния им брой.

– Още от първите преброявания се открояват някои територии с висока концентрация на ромското население. Най-голяма е териториалната концентрация на селищата с наличие на ромско население в Североизточна и Южна Централна България, където през целия разглеждан период са съсредоточени половината от селищата с наличие на ромско население.

– През първия разглеждан период, от Освобождението до края на Втората световна война, ромското население нараства с 90 %. Най-голям прираст показва то в Югозападна (с 158 %), Южна Централна (с 119 %) и Северозападна (с 90,3 %) България. С най-малко нарастване се отличават Североизточна България (тъй като през този период за годините от 1920-1940 г. Южна Добруджа не е в рамките на страната и ромите, подобно на българското население, се изселват в най-близките прилежащи български територии, които показват и един от най-високия прираст в страната). Други територии с по-високи стойности на темпа на прираст се отличават Пазарджишко, Старозагорско и Хасковско. С по-малки от средните за страната стойности нараства броят на ромите в Югоизточна и Северна